

Valse triste et sentimentale

Igen, akkor, akkoriban még!
Mért, most mi van?
Tégy, amit akarsz,
de léci,
ne indokolgass!

Vele vagy nélküle –
megvagy azért.
Azaz hogy
mégsem.
Ez van.

„Mit kéne tennem?
Jaj, mit kéne tennem?”
Ez, ugye, ismerős.
Ezt kérdezzük mindig,
hogyha már megtettük.

Tényleg sajnálom.
Néha összetévesztelek már
örökös drámáiddal,
a bárgyú mentegetőzéseken túli
bomló búbájossággal.

Hogy a bűntudat beszéltet?
Ugyan már, ne nevetess!
Csukd be az ajtót,
és ne lássalak itt többé!

Konzisztencia

Gondolatokon
túli gondolatok.
Egy közönséges kavics,
tisztá, kemény,
nem árucikk.

Nem oldható,
nem vitatható,
éppen az, ami –
nem növekszik, de nem is kopik.

Szabálytalan,
egyszínű, erezetlen.
Nem új, de nem is ósdi.
Indokolni szükségtelen,
s nem hit-béli tárgy.

Nem tudod, honnan
való, hová kerül,
s hogy mi is a haszna.
Nélküle mégis
kevesebb lennél.

A. és B. ezt meg azt mondja

A. Ön azt mondta:

»Ez a mondat értelmetlen.«

B. Igen, de csak itt a versben.

A. Azt is mondta még:

»Az a mondat, hogy: „Ez a mondat: értelmetlen” éppen, hogy értelmes.«

B. Azt értem ezen, hogy ha: »Ez a mondat értelmetlen« helyes, akkor

»Az a mondat, hogy „Ez a mondat értelmetlen” helytelen«,
vagy fordítva.

A. Fordítva: helytelen azt mondani:

»Helytelen azt mondani, hogy „helytelen”« és így tovább.

B. Önmagát idézi.

A. Önmagam idézem, mert »Önmagam idézem: mert
„ön/magam idézem”« és így tovább.

B. Ezt említette már.

A. Ön téved. Azt hogy *említette*, itt a versben
egy szóval sem említettem.

B. De hát épp ön mondta azt, hogy
tévedés azt mondani, hogy »Értelmetlen...« és a többi.

A. Igen, de csak itt ebben a versben.

Pragmatizmus

Cesare Casesnek

Közvetlenül; csak semmi sejtetés! Hisz
már régóta tudjuk, mi következik.

Kamat-járulék, girland-frontok,
médiá-fedezék, s végül
a csúcsérzés:

az elnökség vagy a politbüro,
és hatvan után a végkielégítés:
„kölcsonös megegyezéssel”.

Csak az a Hüvelyk Matyi ne
gubbasztana fülünkben. Pánik, duruzsolja,
Alzheimer-kór, hurrá, lázadás.

Minden megváltozik, más lesz egészen.
A véna kéken lüktet,
a csoda vörösen fölkel,
de ezt már nem érzük meg. A lehetőség
sebeiből még vér szivárog.

Hans Magnus Enzensberger (Kaufbeuren, 1929): Andreas Thalmayr, Linda Quilt, Elisabeth Ambras, valamint Serenus M. Brezengang álneveken is adott ki könyveket. Költő, drámaíró, ifjúsági művek szerzője. Ösztöndíjjal kezdte el egyetemi tanulmányait: germanisztikát, irodalomtörténetet és filozófiát tanult Hamburgban. 1955-ben doktorált Clemens Brentano költészetéből. Rádiószerkesztő, majd a Suhrkamp Kiadó lektora. Beutazta Nyugat-Európát, Párizsban is tanult, egy évig pedig Rómában élt. Magyarul több kötete is megjelent: tanulmányai, útirajzai, a *Titanic pusztulása* című bohózata és versei. Egy könyve, a *Magyar zavarosságok, és más esszék – A szocializmus mint az alulfejlettség legmagasabb foka* szamizdat kiadásban jelent meg a nyolcvanas évek közepén. A Gruppe 47 tagja. Megvádolták, hogy sznob, politikai piperkőc. Erre így válaszol: „...olyan sok történet kering rólam. Én vagyok az a csélcsep fickó, aki mindenbe beleüti az orrát, és állandóan változtatja a véleményét, én vagyok a megbízhatatlan, az áruló, a rossz elvtárs, és végül az a német polgár, akinek gondjai vannak hazájával. Ezek olyan legendák, amikkel együtt kell élnünk. Valami igazság mindegyik minősítésben van, ezért egyiket sem nevezném alaptalannak. De miért kellene elfogadnom, hogy ezek tényleg engem jellemeznek.”

Varga Imre (Kisgyarmat, 1950): költő, műfordító, szerkesztő.